

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

Προσφυγή αριθ. 54992/10

ΚΥΤΙΟΠΟΪΑ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Σ. ΚΟΣΚΙΝΙΔΗΣ ΑΒΕΕ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 8 Μαρτίου 2016 σε τμήμα αποτελούμενο από:

Mirjana Lazarova Trajkovska, *πρόεδρος*

Ledi Bianku,

Guido Raimondi,

Kristina Pardalos,

Λίνος-Αλέξανδρος Σιτσιλιάνος,

Paul Mahoney,

Aleš Pejchal, *δικαστές,*

και από τον André Wampach, *αναπληρωτή γραμματέα τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή, η οποία κατατέθηκε στις 8 Σεπτεμβρίου 2010,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες που υποβλήθηκαν ως απάντηση από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, Κυτιοποιΐα Λιθογραφία Στυλιανός Σ. Κοσκινίδης ΑΒΕΕ, είναι μία εταιρεία η οποία εδρεύει στον Ταύρο Αττικής. Εκπροσωπήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Β. Χειρδάρη και τον κ. Ν. Μίκο, δικηγόρους Αθηνών. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από την εντεταλμένη του αντιπροσώπου της, κ. Φ. Δεδούση, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

**Α. Οι συνθήκες της υπόθεσης**

2. Με προεδρικό διάταγμα της 30 Σεπτεμβρίου 1995, το σχέδιο πόλεως του Δήμου Αθηναίων επεκτάθηκε στην περιοχή του Ελαιώνα Αττικής, κατά τρόπο ώστε ένα τμήμα του οικοπέδου που ανήκε στην προσφεύγουσα κατέστη οικοδομήσιμο ενώ ένα άλλο τμήμα του περιήλθε στο Δημόσιο. Ένα νέο προεδρικό διάταγμα της 12 Ιουνίου 2001 τροποποίησε εκ νέου το σχέδιο πόλεως στην περιοχή αυτή αλλά δεν αφορούσε το επίδικο οικόπεδο.

3. Με απόφαση της 8 Αυγούστου 2001, και για τις ανάγκες των Ολυμπιακών Αγώνων που επρόκειτο να διεξαχθούν στην Αθήνα το 2004, το Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας των Δημοσίων Έργων διέταξε την επιτάχυνση των διαδικασιών ενόψει της απαλλοτρίωσης μιας έκτασης 3.313,67 τετραγωνικών μέτρων η οποία περιελάμβανε ένα οικόπεδο (1.119,80 τετραγωνικών μέτρων κατά την προσφεύγουσα και 782,45 τετραγωνικών μέτρων σύμφωνα με τις διοικητικές και δικαστικές αρχές) το οποίο αποτελούσε τμήμα της ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας. Όλα τα οικόπεδα που αφορούσε η απαλλοτρίωση είχαν καταγραφεί στον πίνακα αριθ. 37/2001 ο οποίος είχε εκπονηθεί από το Υπουργείο στις 14 Αυγούστου 2001. Οι αποφάσεις αφορούσαν έναν μεγάλο αριθμό ιδιοκτησιών διότι η σχεδιαζόμενη απαλλοτρίωση στόχευε στην διαπλάτυνση μιας οδού μήκους περισσότερων χιλιομέτρων η οποία διέσχιζε δύο Δήμους, αυτούς του Ταύρου και του Αγίου Ιωάννη Ρέντη.

*1. Η διαδικασία σχετικά με τον καθορισμό της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης*

4. Στις 8 Μαΐου 2002, το Δημόσιο κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς μία αίτηση για τον καθορισμό της προσωρινής τιμής μονάδος της αποζημίωσης για την απαλλοτρίωση. Η προσφεύγουσα παρενέβη στην δίκη αυτή και ζήτησε ο καθορισμός της αποζημίωσης να περιλάβει όχι μόνον το οικόπεδο, αλλά και τα κτήρια και άλλες ειδικές αποζημιώσεις (ιδίως για την αντικατάσταση μιας μηχανής, για την καταβολή αμοιβών σε επιχειρήσεις οι οποίες έπρεπε να εκτελέσουν τις παραγγελίες που είχαν γίνει από τους πελάτες της προσφεύγουσας, για διαφυγόντα κέρδη, για αποζημιώσεις απολύσεων, για την αγορά ενός άλλου οικοπέδου για την επανεγκατάσταση της επιχείρησης). Ζήτησε επίσης να αναγνωριστεί δικαιούχος ολόκληρης της αποζημίωσης που αφορούσε το συγκεκριμένο ακίνητο.

5. Με την απόφασή του αριθ. 6193/2002 της 31 Δεκεμβρίου 2002, το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς όρισε το ποσό της προσωρινής αποζημίωσης για το οικοπέδο και για τα κτήρια καθώς και ορισμένων από τις ζητηθείσες ειδικές αποζημιώσεις, αναγνώρισε δε την προσφεύγουσα δικαιούχο τους. Απέρριψε τα υπόλοιπα αιτήματα για ειδικές αποζημιώσεις για τον λόγο ότι η αξία του απαλλοτριωθέντος είχε υπολογιστεί λαμβάνοντας επίσης υπόψη την χρήση του και τα κέρδη που απέφερε. Υπογράμμισε ότι η αποβολή της προσφεύγουσας από το τμήμα του οικοπέδου που θα απαλλοτριωνόταν δεν μπορούσε να λάβει χώρα παρά μόνον μετά την υλοποίηση της απαλλοτρίωσης, ήτοι μετά την κατάθεση της αποζημίωσης εντός προθεσμίας δεκαοκτώ μηνών.

6. Η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε αίτηση ορισμού του οριστικού ποσού της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης. Σύμφωνα με το άρθρο 20 § 4 του κώδικα απαλλοτριώσεων, η αποζημίωση απαλλοτρίωσης η οποία ορίστηκε προσωρινά καθίσταται οριστική ως προς τον διάδικο ο οποίος δεν κατέθεσε στο δικαστήριο αίτηση καθορισμού του οριστικού ποσού της αποζημίωσης αυτής.

7. Στις 17 Ιουνίου 2003, το Δημόσιο κατέθεσε ενώπιον του Εφετείου Πειραιώς μία αίτηση για τον καθορισμό του οριστικού ποσού της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης σε χαμηλότερο ύψος από εκείνο που είχε οριστεί από το πρωτόδικο δικαστήριο. Ειδικότερα, ζήτησε την μείωση της αποζημίωσης για το οικοπέδο και τα κτίσματα, καθώς και των ειδικών αποζημιώσεων για τα έξοδα της συναρμολόγησης και της μεταφοράς των μηχανημάτων σε άλλο τόπο και για την ελάττωση της αξίας των μη απαλλοτριωθέντων κτηρίων.

8. Στις 2 Οκτωβρίου 2003, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Εφετείου, δυνάμει του άρθρου 20 § 5 του Κώδικα Απαλλοτριώσεων, μία ανταίτηση με την οποία ζητούσε, αφενός, την αύξηση των ποσών της αποζημίωσης που είχαν χορηγηθεί από το Πρωτοδικείο, και, αφετέρου, την καταβολή των ακολούθων ειδικών αποζημιώσεων οι οποίες σχετίζονταν: 1) με την μείωση της αξίας της μη απαλλοτριωθείσας έκτασης της ιδιοκτησίας της (574.924 ευρώ (EUR)), 2) με το κόστος χορήγησης μιας νέας αδειάς λειτουργίας της επιχείρησης (86.730 EUR), 3) με την οικονομική ζημία η οποία προκλήθηκε από την μη εκτέλεση των παραγγελιών (4.454.492 EUR), 4) με το διαφυγόν κέρδος κατά την διάρκεια των δυόμισι ετών που απαιτούνταν προκειμένου η επιχείρηση να αρχίσει να λειτουργεί εκ νέου (10.499.500 EUR), 5) με τις αποζημιώσεις απόλυσης οι οποίες καταβλήθηκαν στο προσωπικό (426.300 EUR), 6) με την αγορά ενός άλλου οικοπέδου για την επανεγκατάσταση της

επιχείρησης (3.256.400 EUR), 7) με την αγορά ενός νέο μηχανήματος λόγω της αδυναμίας της επανασυναρμολόγησης της παλαιάς (2.539.950 EUR), 8) με την απώλεια κερδών κατά τα τρία πρώτα χρόνια της επανεκκίνησης της επιχείρησης (3.017.900 EUR) και 9) με την κατασκευή ενός νέου κτηρίου για την επανεγκατάσταση της επιχείρησης (8.076.688 EUR). Η προσφεύγουσα ισχυριζόταν ότι η κατεδάφιση ορισμένων τμημάτων των εγκαταστάσεων της θα επέφερε την διακοπή της παραγωγής και την απουσία της από την αγορά επί δύο έτη τουλάχιστον και ότι δεν θα μπορούσε να επανακτήσει την θέση της στην αγορά παρά μόνον μετά την πάροδο τριών ετών.

9. Το Εφετείο Πειραιώς συνεκδίκασε τις δύο αιτήσεις και εξέδωσε μία προδικαστική απόφαση (αριθ, 1023/2003) με την οποία διέταξε την διεξαγωγή πραγματογνωμοσύνης. Με την ίδια απόφαση, απέρριψε ως απαράδεκτα τα αιτήματα της προσφεύγουσας για τις ειδικές αποζημιώσεις. Το Εφετείο έκρινε ότι τα αιτήματα αυτά έπρεπε να αποτελέσουν το αντικείμενο μιας νέας αίτησης και όχι μιας ανταίτησης, διότι δεν είχαν το ίδιο αντικείμενο με εκείνο της αίτησης του Δημοσίου με την οποία αυτό ζητούσε από το Εφετείο να καθορίσει το οριστικό ύψος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης του οικοπέδου και του κτίσματος.

10. Με απόφασή του (αριθ. 820/2004) της 20 Σεπτεμβρίου 2004 (ήτοι μετά την λήξη των Ολυμπιακών Αγώνων), το Εφετείο Πειραιώς καθόρισε το τελικό ύψος των διαφορών αποζημιώσεων ειδικότερα ως εξής: 470 EUR/τετραγωνικό μέτρο για το οικόπεδο, 600 EUR/τετραγωνικό μέτρο για το ισόγειο του εργοστασίου, 570 EUR/τετραγωνικό μέτρο για το υπόγειο του εργοστασίου, 150 EUR/τετραγωνικό μέτρο για την πρόσοψη του εργοστασίου, 450 EUR για κάθε μεταλλική πόρτα 3 μέτρων, 650 EUR για κάθε μεταλλική πόρτα 5 μέτρων, 30 EUR/τετραγωνικό μέτρο για την επένδυση του τσιμέντου, 120 EUR/τετραγωνικό μέτρο για τον φέροντα τοίχο, 1.500 EUR για το σύστημα αποχέτευσης, 322.000 EUR για τα μηχανήματα που δεν μπορούν πλέον να επαναχρησιμοποιηθούν, 320 EUR/κυβικό μέτρο για τα άλλα κτίσματα, 1,400.000 EUR για το κόστος συναρμολόγησης των μηχανημάτων και το κόστος αντικατάστασης των ανταλλακτικών. Τα ποσά αυτά, συνολικού ύψους 8.725.712,40 EUR, ήταν υψηλότερα εκείνων που είχαν οριστεί από το Πρωτοδικείο.

11. Στις 26 Ιουλίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Επικαλούμενη, μεταξύ άλλων, τα άρθρα 6 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, παραπονούσαν ιδίως για την απόφαση του Εφετείου στο μέτρο που αυτή κήρυξε απαράδεκτα τα αιτήματα για ειδικές αποζημιώσεις για τον λόγο ότι αυτά

περιλήφθηκαν στην ανταίτηση της προσφεύγουσας και όχι σε μία νέα αίτηση. Υπογράμμισε ότι το άρθρο 20 § 5 του Κώδικα Απαλλοτριώσεων μνημόνευε ρητώς την δυνατότητα της κατάθεσης μιας ανταίτησης για τα «ίδια ακίνητα» και όχι για τις «ίδιες αποζημιώσεις».

12. Με την απόφασή του (αριθ. 24/2011) της 11 Ιανουαρίου 2010 (η οποία καθαρογράφηκε στις 8 Μαρτίου 2010), ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την αιτιολογία του Εφετείου και απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας. Ερμηνεύοντας το άρθρο 20 § 5 του Κώδικα Απαλλοτριώσεων, ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι ένα αίτημα ειδικής αποζημίωσης – και οποιοδήποτε άλλο αίτημα το οποίο δεν είχε περιληφθεί στην κύρια αίτηση ενώπιον του Εφετείου – δεν μπορούσε να περιληφθεί σε μία ανταίτηση διότι δεν είχε το ίδιο αντικείμενο με εκείνο της κύριας αίτησης. Όθεν, αυτό συνέβη στην συγκεκριμένη περίπτωση.

## *2. Η ανάκληση των σχετικών με την απαλλοτρίωση διοικητικών πράξεων*

13. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι, παρά τις πιο πάνω αναφερόμενες δικαστικές διαδικασίες, κανένα τμήμα της ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας δεν απαλλοτριώθηκε ποτέ και κανένα τμήμα των εγκαταστάσεών της δεν κατεδαφίστηκε.

14. Στις 18 Ιουλίου 2003, η Διεύθυνση Βιομηχανίας της Νομαρχίας Αθηνών χορήγησε στην προσφεύγουσα μία άδεια λειτουργίας κατόπιν του εκσυγχρονισμού του μηχανολογικού εξοπλισμού της.

15. Με την από 18 Φεβρουαρίου 2005 απόφασή της, η Διεύθυνση Απαλλοτριώσεων του Υπουργείου Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων ακύρωσε τον πίνακα αριθ. 37/2001. Στις 5 Ιουνίου 2006, ο Υπουργός ανακάλεσε επίσης την απόφαση της 7 Αυγούστου 2001 με την οποία είχε διαταχθεί η επίδικη απαλλοτρίωση. Επικαλέστηκε ως λόγο το γεγονός ότι η απαλλοτρίωση δεν υλοποιήθηκε μέσα στην προβλεπόμενη προθεσμία, ήτοι τους δεκαοκτώ μήνες από την δημοσίευση της απόφασης με την οποία καθορίστηκε η προσωρινή αποζημίωση της απαλλοτρίωσης.

16. Εν τούτοις, στις 26 Ιουνίου 2005, στην βάση του άρθρου 11 § 3 του διατάγματος 797/1971 σχετικά με τις απαλλοτριώσεις, η προσφεύγουσα έστειλε στον Υπουργό Οικονομίας και στον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων μία δήλωση με την οποία βεβαίωνε ότι επιθυμούσε την πραγματοποίηση της απαλλοτρίωσης. Στις 30 Ιουνίου 2005, κοινοποίησε στο Δημόσιο αντίγραφο της

αγωγής που κατέθεσε στις 26 Ιουνίου 2005 και με την οποία ζητούσε την καταβολή των ποσών που είχαν επιδικαστεί με την απόφαση αριθ. 820/2004 του Εφετείου.

17. Με την από 5 Ιουνίου 2006, ο Υπουργός διαπίστωσε ότι η απαλλοτρίωση είχε αρθεί αυτοδικαίως από τις 30 Ιουνίου 2004, αφού είχε παρέλθει η νόμιμη προθεσμία των δεκαοκτώ μηνών (από την δημοσίευση της πρωτόδικης απόφασης) για την κατάθεση της προσωρινής αποζημίωσης. Η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως στις 4 Ιουλίου 2006.

### *3. Άλλες αγωγές που κατατέθηκαν από την προσφεύγουσα*

#### **A) Η αγωγή της 26 Ιουνίου 2005**

18. Στις 26 Ιουνίου 2005, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών μία αγωγή για την καταβολή του ποσού των 8.725.712,40 EUR το οποίο είχε επιδικαστεί με την απόφαση αριθ. 820/2004 του Εφετείου.

19. Με την προδικαστική απόφασή του με αριθμό 1809/2008, το Μονομελές Πρωτοδικείο ανέβαλε την οριστική απόφασή του μέχρις ότου ο Άρειος Πάγος αποφανθεί επί της από 26 Ιουλίου 2005 αιτήσεως αναιρέσεως της προσφεύγουσας, για τον λόγο ότι η απόφαση επί της αγωγής αυτής εξαρτάτο εξ ολοκλήρου από την έκβαση της ακυρωτικής δίκης.

20. Στις 10 Μαρτίου 2011, το Μονομελές Πρωτοδικείο απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη, ελλείψει εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 1061/2011): αφού η απαλλοτρίωση δεν υλοποιήθηκε, αυτή δεν είχε δικαίωμα να εισπράξει αποζημίωση.

21. Το δικαστήριο υπενθύμισε αρχικά ότι ο Κώδικας Απαλλοτριώσεων ακινήτων, ο οποίος θεσπίστηκε με τον νόμο 2882/2001, είχε εφαρμογή στις απαλλοτριώσεις οι οποίες διατάχθηκαν μετά την θέση του σε ισχύ, ήτοι από τις 6 Μαΐου 2001, και ότι, συνεπώς, η επίδικη απαλλοτρίωση διεπόταν από τις διατάξεις του κώδικα αυτού. Οι διατάξεις του διατάγματος 797/1971 ήταν πλέον ανενεργές και δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν, αντίθετα προς τα όσα υποστήριζε η προσφεύγουσα, στις απαλλοτριώσεις που αποφασίστηκαν ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων.

22. Το δικαστήριο σημείωσε ότι όλες οι αποφάσεις οι σχετικές με το επίδικο ακίνητο είχαν ανακληθεί για τον λόγο ότι η απαλλοτρίωση δεν είχε υλοποιηθεί μέσα στην προβλεπόμενη προθεσμία. Σημείωσε επίσης ότι η προσφεύγουσα είχε καταθέσει μία δήλωση με την οποία βεβαίωνε ότι επιθυμούσε την διατήρηση της

απαλλοτριώσης, αλλά ότι η δήλωση αυτή δεν μπορούσε πλέον να έχει έννομες συνέπειες διότι το άρθρο 11 του νέου Κώδικα Απαλλοτριώσεων δεν προέβλεπε πλέον αυτήν την δυνατότητα που υπήρχε στο άρθρο 11 § 3 του διατάγματος 797/1971. Υπογράμμισε ότι ούτε οι προκαταρκτικές εργασίες ούτε η εισηγητική έκθεση του νόμου 2882/2001 δεν ανέφεραν την δυνατότητα της διατήρησης της απαλλοτριώσης στην βάση της βούλησης του κυρίου του απαλλοτριωθέντος όπως προβλεπόταν προηγουμένως. Κατά συνέπεια, υπήρχε αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτριώσης σε περίπτωση μη καταβολής της αποζημίωσης. Προς τούτο, το δικαστήριο επανέλαβε το αιτιολογικό της απόφασης 1305/2010 του Αρείου Πάγου. Προσέθεσε ότι η αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτριώσης, σύμφωνα με το άρθρο 11 § 3 του νόμου 2882/2010 συνιστούσε μία αυτόματη συνέπεια της μη υλοποίησης εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

23. Το δικαστήριο τόνισε ότι η δυνατότητα του κυρίου του απαλλοτριωθέντος να δηλώσει ότι επιθυμεί να διατηρήσει μία απαλλοτρίωση, η οποία έχει αρθεί αυτοδικαίως, δεν προβλεπόταν ούτε από τους ειδικούς νόμους που αφορούσαν τις αναγκαίες απαλλοτριώσεις για τα έργα των Ολυμπιακών Αγώνων. Η διαδικασία της άρσης των απαλλοτριώσεων που δεν είχαν ακόμη υλοποιηθεί, όπως αυτή της συγκεκριμένης περίπτωσης, ήταν εκείνη η οποία προβλεπόταν από τα άρθρα 11 και 12 του Κώδικα Απαλλοτριώσεων ή του διατάγματος 797/1971 ανάλογα με την ημερομηνία κατά την οποία διατάχθηκαν και δεν εξαρτάτο από το αν επρόκειτο να εξυπηρετήσουν τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Εν προκειμένω, ήταν αναμφισβήτητο ότι ουδεμία τεχνική εργασία είχε πραγματοποιηθεί για τους σκοπούς της απαλλοτριώσης και τούτο για λόγους που είχαν σχέση είτε με την αδυναμία του Δημοσίου να καταβάλει την αποζημίωση είτε διότι η υλοποίηση της απαλλοτριώσης δεν ήταν πλέον αναγκαία για την διεξαγωγή των Αγώνων. Συνεπώς η σημερινή κατάσταση του ακινήτου της προσφεύγουσας ήταν εκείνη στην οποία αυτό βρισκόταν πριν από την απόφαση της 8 Αυγούστου 2001.

24. Το δικαστήριο έκρινε ότι, εμμένοντας στην διατήρηση της απαλλοτριώσης σε ισχύ, η προσφεύγουσα επιχειρούσε να εισπράξει την ορισθείσα αποζημίωση, αν και γνώριζε ότι η απαλλοτρίωση δεν επρόκειτο να υλοποιηθεί, λαμβανομένου υπόψη ότι ο λόγος για τον οποίο η απαλλοτρίωση είχε χαρακτηριστεί ως άμεσης προτεραιότητας (έργα ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων) δεν είχε πλέον αντικείμενο.

25. Στις 6 Μαρτίου 2014, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της απόφασης αυτής έφεση η εξέταση της οποίας εκκρεμούσε ακόμη κατά την ημερομηνία της παρούσας

απόφασης. Υποστήριζε ειδικότερα ότι η άρση της απαλλοτρίωσης εκ μέρους του Δημοσίου και η δημοσίευση της σχετικής απόφασης στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως δεν είχε νομικές συνέπειες επί του εννόμου συμφέροντός της, όπως αυτή το είχε εκδηλώσει εντός της προβλεπομένης προθεσμίας, να επιτύχει την υλοποίηση της απαλλοτρίωσης με την καταβολή της αποζημίωσης που είχε οριστεί από το Εφετείο.

### **β) Η αγωγή της 30 Ιουνίου 2010**

26. Στις 30 Ιουνίου 2010, η προσφεύγουσα κατέθεσε εκ νέου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αιτήσεις πρόσθετης αποζημίωσης ύψους 23.600.000 EUR. Υπογράμμισε ότι η έκταση του οικοπέδου της η οποία αναγραφόταν στον πίνακα αριθ. 37/2001 ήταν εσφαλμένη, δεδομένου ότι αυτή ήταν 1.119,80 τετραγωνικά μέτρα και όχι 782.50 τετραγωνικά μέτρα, και ότι το Δημόσιο είχε κληθεί να προβεί στην διόρθωση του στοιχείου αυτού πάνω στον προαναφερθέντα πίνακα. Υποστήριζε ότι, εξαιτίας της απαλλοτρίωσης, το ύψους 5.600.000 EUR επενδυτικό σχέδιό της είχε ματαιωθεί και ότι η εμπορική αξία της και ο κύκλος εργασιών της είχαν μειωθεί κατά 6.000.000 και 8.000.000 ευρώ αντίστοιχα.

27. Η συζήτηση, η οποία είχε οριστεί αρχικά για τις 13 Δεκεμβρίου 2012, αναβλήθηκε για τις 12 Νοεμβρίου 2015.

### **B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική**

28. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του άρθρου 20 του Κώδικα Απαλλοτριώσεων (οριστική αποζημίωση) ορίζουν:

«2. Μέσα σε τριάντα ημέρες από την κοινοποίηση της απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου κάθε ενδιαφερόμενος δικαιούται, και αν ακόμη δεν υπήρξε διάδικος στη δίκη για τον προσωρινό καθορισμό της αποζημίωσης, να ζητήσει τον οριστικό προσδιορισμό αυτής.

(...)

Εάν η απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου δεν επεδόθη, η προθεσμία για την άσκηση της αίτησης περί οριστικού προσδιορισμού της αποζημίωσης είναι σε κάθε περίπτωση έξι μήνες από τη δημοσίευση της απόφασης.

(...)

4. Εάν η προθεσμία για την άσκηση της αίτησης παρήλθε άπρακτη, η αποζημίωση που προσδιορίστηκε προσωρινό καθίσταται οριστική για τον ενδιαφερόμενο που δεν άσκησε αίτηση.

Η εμπρόθεσμη αίτηση για οριστικό προσδιορισμό της αποζημίωσης αφορά αποκλειστικά το συμφέρον του αιτούντος, προς αύξηση ή μείωση μόνον υπέρ αυτού της αποζημίωσης που προσδιορίστηκε προσωρινά.

5. Εάν ασκηθεί παραδεκτός αίτηση, εκείνος κατά του οποίου απευθύνεται δύναται να ασκήσει με τις προτάσεις, που κατατίθενται, με την ποινή του απαραδέκτου, πέντε τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση, αντίθετη αίτηση για τα ίδια ακίνητα για τα οποία ζητείται με την αίτηση ο οριστικός προσδιορισμός της αποζημίωσης.»

29. Το άρθρο 17 § 4 εδάφιο δ) του Συντάγματος προβλέπει:

«Η αποζημίωση που ορίστηκε καταβάλλεται υποχρεωτικά το αργότερο μέσα σε ενάμισι έτος από τη δημοσίευση της απόφασης για τον προσωρινό προσδιορισμό της αποζημίωσης και, σε περίπτωση απευθείας αίτησης για οριστικό προσδιορισμό της αποζημίωσης, από τη δημοσίευση της σχετικής απόφασης του δικαστηρίου, διαφορετικά η απαλλοτρίωση αίρεται αυτοδικαίως.»

30. Το άρθρο 11 § 3 του διατάγματος 797/1971 σχετικά με τις απαλλοτριώσεις είχε ως εξής:

«Η κατά τις παραγράφους 1 και 2 του παρόντος άρθρου αυτοδικαίως επερχόμενη ανάκλησις αναγκαστικής απαλλοτριώσεως θεωρείται μη γενομένη, εις την περίπτωσιν, εντός ανατρεπτικής προθεσμίας ενός έτους από της εκπνοής των στις παραγράφους αυτές προθεσμιών, ο καθ' ου η απαλλοτρίωσις υποβάλλει εις την Διεύθυνση Απαλλοτριώσεων του Υπουργείου Οικονομικών έγγραφον δήλωσιν, περί του ότι επιθυμεί την περαιτέρω διατήρησιν της απαλλοτριώσεως.»

31. Με την απόφασή του με αριθμό 556/1981, η Ολομέλεια του Αρείου Πάγου έκρινε ότι η απαλλοτρίωση δεν αίρεται αυτοδικαίως, όταν ο ενδιαφερόμενος κύριος υποβάλει μία δήλωση στο Υπουργείο Οικονομίας ότι επιθυμεί την διατήρηση της απαλλοτρίωσης ή όταν, μετά την πάροδο της δεκαοκτάμηνης προθεσμίας, αυτός συνεχίζει την ανοιγείσα δίκη για την καταβολή αποζημίωσης.

32. Η απόφαση αριθ. 215/2001 του Αρείου Πάγου ορίζει ότι η αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτρίωσης που προβλέπεται από το άρθρο 11 §§ 1 και 2 του διατάγματος 797/1971, εν παραλείψει καταβολής της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης εντός της απαιτούμενης προθεσμίας, αποβλέπει στην προστασία των συμφερόντων του καθ'ού η απαλλοτρίωση αποτρέποντας το ενδεχόμενο να παραμείνει η απαλλοτρίωση επί μακρόν σε εκκρεμότητα και να δεσμεύει την ιδιοκτησία. Για τον λόγο αυτό, και σύμφωνα με το άρθρο 11 § 4 του ιδίου διατάγματος, μόνον ο καθ'ού η απαλλοτρίωση μπορεί να επικαλεστεί αυτήν την αυτοδίκαιη άρση και όχι εκείνος υπέρ του οποίου η απαλλοτρίωση λαμβάνει χώρα.

33. Ερμηνεύοντας το προαναφερόμενο άρθρο 11 § 3, ο Άρειος Πάγος, με την απόφασή του αριθ. 7/2007 που εκδόθηκε από την Ολομέλεια και στην συνέχεια με την με αριθμό 1390/2007 απόφαση τμήματός του, έκρινε ότι, όταν ο θιγόμενος από την απαλλοτρίωση καταθέσει μία αγωγή αποζημίωσης εντός προθεσμίας ενός έτους από την λήξη της δεκαοκτάμηνης προθεσμίας, εκδηλώνει σαφώς την βούλησή του να μην κάνει χρήση του δικαιώματος που θεσπίστηκε για την προστασία του, ήτοι να καταστήσει την απαλλοτρίωση ανενεργή με την επίκληση της αυτοδίκαιης άρσης, αλλά να επιτύχει την διατήρηση της απαλλοτρίωσης, και, στην περίπτωση αυτή, η απαλλοτρίωση θεωρείται ως μη υλοποιηθείσα.

34. Με την απόφασή του αριθ. 153/2012, ο Άρειος Πάγος έκρινε ότι εκείνος που αναγνωρίστηκε δικαιούχος της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης μπορεί να αξιώσει την καταβολή της με τακτική αγωγή ενώπιον του δικαστηρίου. Προκειμένου να ορίσει την ενεργητική νομιμοποίησή του, το δικαστήριο δεν εξετάζει ούτε το εφικτό των εργασιών ούτε την ευθύνη του οφειλέτη.

35. Στις 6 Μαΐου 2001, τέθηκε σε ισχύ ένας «κώδικας απαλλοτριώσεων ακινήτων» (νόμος 2882/2001) που αντικαθιστούσε τις εφαρμοστέες διατάξεις του διατάγματος 787/1971 και εφαρμοζόταν στις απαλλοτριώσεις που διατάχθηκαν μετά την πιο πάνω ημερομηνία. Στο άρθρο 11, ο νέος κώδικας δεν επαναλάμβανε πλέον την διάταξη του άρθρου 11 § 3 του ανωτέρω διατάγματος.

36. Αποφαινόμενος επί αυτών των νέων διατάξεων στην απόφασή του αριθ. 1305/2010, ο Άρειος Πάγος δέχθηκε ότι ο καθ'ού η απαλλοτρίωση που δεν αποζημιώθηκε έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει νέο καθορισμό της αποζημίωσης στην περίπτωση κατά την οποία η διοίκηση δεν έχει λάβει απόφαση άρσης της απαλλοτρίωσης, διότι η τελευταία συνεχίζει να παράγει αποτελέσματα. Αντιθέτως, αν ληφθεί τέτοια απόφαση, η απαλλοτρίωση, η οποία διατάχθηκε μετά την έναρξη

ισχύος του νόμου 2882/2001, παύει να παράγει αποτελέσματα, το επίδικο ακίνητο δεν δεσμεύεται πλέον και ο κύριος δεν έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει τον καθορισμό της τιμής μονάδος της απαλλοτρίωσης.

## ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

37. Η προσφεύγουσα επικαλείται ειδικότερα παραβιάσεις των άρθρων 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, με την ευκαιρία της διαδικασίας απαλλοτρίωσης μιας ιδιοκτησίας που της ανήκει.

## ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

38. Η προσφεύγουσα παραπονείται για την προσβολή του δικαιώματος πρόσβασης της σε δικαστήριο και του δικαιώματος σεβασμού της περιουσίας της, εξαιτίας του γεγονότος ότι το Εφετείο και ο Άρειος Πάγος, επιδεικνύοντας υπερβολική τυπολατρία, έκριναν απαράδεκτη την ανταίτηση με την οποία ζητήθηκε η καταβολή μιας ειδικής αποζημίωσης για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα της ιδιοκτησίας της καθώς και μερικές άλλες ειδικές αποζημιώσεις σχετικές με την απαλλοτρίωση. Επικαλείται την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης και του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, τα οποία έχουν ως εξής:

### **Άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης**

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

### **Άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1**

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός κράτους όπως θέση εν ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

39. Κατ'αρχήν, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή λόγω έλλειψης της ιδιότητας του θύματος εκ μέρους της προσφεύγουσας. Υπογραμμίζει ότι η απαλλοτρίωση για την οποία αυτή παραπονείται δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, ότι κανένα τμήμα της ιδιοκτησίας της δεν απαλλοτριώθηκε ή κατεδαφίστηκε, ότι καμία αποσυναρμολόγηση ή μεταφορά μηχανημάτων δεν έλαβε χώρα και ότι σε καμία περίπτωση δεν διακόπηκε ή εμποδίστηκε η λειτουργία της επιχείρησης.

40. Κατά δεύτερο λόγο, η Κυβέρνηση προβάλλει την μη εξάντληση των εσωτερικών ενδίκων μέσων. Υπογραμμίζει ότι το γεγονός της κατάθεσης εκ μέρους της προσφεύγουσας των αγωγών της 26 Ιουνίου 2005 και της 30 Ιουνίου 2010 προτού αυτή προσφύγει ενώπιον του Δικαστηρίου αποδεικνύει ότι η ελληνική έννομη τάξη της προσέφερε μία πραγματική προσφυγή προκειμένου να ζητήσει την εξέταση των αιτιάσεων τις οποίες αυτή προβάλλει και ενώπιον του Δικαστηρίου. Κατά συνέπεια, η απόφαση αριθ. 24/2010 του Αρείου Πάγου δεν συνιστά την τελεσίδικη εθνική απόφαση η οποία αποφαίνεται στο εθνικό πλαίσιο επί των αιτιάσεων της προσφεύγουσας.

41. Επικαλούμενη την εθνική νομοθεσία και νομολογία, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι θύμα με την έννοια του άρθρου 34 της Σύμβασης, στο μέτρο που δεν είχε την δυνατότητα να καταθέσει μία αγωγή για να επιτύχει την καταβολή των ειδικών αποζημιώσεων τις οποίες αυτή αξίωνε παρά το γεγονός ότι, στην περίπτωση της, η αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτρίωσης θεωρείται ότι δεν έλαβε χώρα. Παραδέχεται ότι κανένα τμήμα των εγκαταστάσεων δεν έχει ακόμη κατεδαφιστεί, αλλά υπογραμμίζει ότι η απαλλοτρίωση υλοποιείται με την καταβολή της αποζημίωσης, διαδικασία η οποία εκκρεμεί ακόμη ενώπιον του Εφετείου. Εφόσον το Εφετείο την δικαιώσει, η απαλλοτρίωση θα διατηρηθεί και το Δημόσιο θα πρέπει να της καταβάλει τα ποσά που αυτή αξίωσε με την από 26 Ιουνίου 2005 αγωγή της. Εν τούτοις, δεν θα μπορεί πλέον να αναζητήσει τις ειδικές αποζημιώσεις οι οποίες έχουν απορριφθεί με την προδικαστική απόφαση αριθ. 1023/2003 του Εφετείου. Κατά συνέπεια, υφίσταται ο κίνδυνος να υλοποιηθεί η απαλλοτρίωση και αυτή να απολέσει την επιχείρησή της χωρίς να μπορέσει τελικά να αξιώσει τις ειδικές αποζημιώσεις.

42. Σε ό,τι αφορά την σχετική με την μη εξάντληση ένστασης, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η αιτίασή της αναφέρεται αποκλειστικά στο γεγονός ότι δεν μπορεί να αξιώσει τις ειδικές αποζημιώσεις, ζήτημα το οποίο ρυθμίστηκε

τελεσίδικα με την απόφαση αριθ. 24/2010 του Αρείου Πάγου. Οι άλλες αγωγές που επικαλείται η Κυβέρνηση δεν έχουν σχέση με την αιτίαση αυτή.

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο μηχανισμός προστασίας που έχει θεσπιστεί από την Σύμβαση έχει χαρακτήρα επικουρικό σε σχέση με τα εθνικά συστήματα προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου. Το Δικαστήριο έχει την ευθύνη να επιβλέπει την τήρηση εκ μέρους των συμβαλλομένων Κρατών των υποχρεώσεών τους που απορρέουν από την Σύμβαση. Δεν έχει την υποχρέωση να υποκαταστήσει τα συμβαλλόμενα Κράτη, τα οποία έχουν την ευθύνη να μεριμνούν ώστε τα θεμελιώδη δικαιώματα και οι ελευθερίες που καθιερώνονται από την Σύμβαση τηρούνται και προστατεύονται σε εθνικό επίπεδο. Ο κανόνας της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων θεμελιώνεται επί της υποθέσεως, της αντανakλώμενης στο άρθρο 13 της Σύμβασης με το οποίο αυτός παρουσιάζει στενή συγγένεια, ότι η εσωτερική έννομη τάξη προσφέρει μία πραγματική προσφυγή για την επικαλούμενη παραβίαση. Αυτός συνιστά επομένως ένα απαραίτητο τμήμα αυτού του μηχανισμού προστασίας (*Vučković και λοιποί κατά Σερβίας* [GC], αριθ. 17153/11 και άλλες, § 69, 25 Μαρτίου 2014).

44. Τα Κράτη δεν υποχρεούνται να λογοδοτήσουν για τις πράξεις τους ενώπιον ενός διεθνούς οργανισμού πριν να τους δοθεί η δυνατότητα να επανορθώσουν την κατάσταση μέσα από την εσωτερική έννομη τάξη τους. Τα πρόσωπα που επιθυμούν να αξιοποιήσουν την ελεγκτική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου προκειμένου περί αιτιάσεων στρεφόμενων κατά ενός Κράτους έχουν συνεπώς την υποχρέωση να χρησιμοποιήσουν προηγουμένως τις προσφυγές τις οποίες προσφέρει το νομικό σύστημα του τελευταίου (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Mocanu και λοιποί κατά Ρουμανίας* [GC], αριθ. 10865/09, 45886/07 και 32431/08, § 221, 17 Σεπτεμβρίου 2014).

45. Το Δικαστήριο σημειώνει εξαρχής ότι, από το 2001, έτος κατά το οποίο οι αρχές ανακοίνωσαν την απαλλοτρίωση του επιδικού ακινήτου για τις ανάγκες των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, καμία υλική ενέργεια τείνουσα προς την απαλλοτρίωσή του δεν έχει λάβει χώρα. Το ακίνητο παρέμεινε πάντοτε στην κατοχή της προσφεύγουσας η οποία συνέχισε να ασκεί την εμπορική δραστηριότητά της χωρίς διακοπή και χωρίς εμπόδια μέχρι την ημερομηνία της παρούσας απόφασης. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι οι διοικητικές αποφάσεις των 8 και 14 Αυγούστου 2001 αφορούσαν έναν μεγάλο αριθμό ιδιοκτησιών διότι η σχεδιαζόμενη

απαλλοτρίωση είχε ως στόχο την διαπλάτυνση μιας οδού μήκους πολλών χιλιομέτρων που διέσχισε δύο δήμους.

46. Το Δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, εν προκειμένω, η αιτίαση της προσφεύγουσας αναφέρεται στην άρνηση των εθνικών δικαστηρίων να της επιδικάσουν μία ειδική αποζημίωση για το μη απαλλοτριωθέν τμήμα της ιδιοκτησίας της καθώς και ορισμένες άλλες ειδικές αποζημιώσεις σχετικές με την εκμετάλλευση της επιχείρησής της. Η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου αιτίαση σχετικά με την καταβολή της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης η οποία είχε καθοριστεί από το Εφετείο Αθηνών στην απόφασή του αριθ. 820/2004. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι το ζήτημα του κατά πόσον η προσφεύγουσα έχει δικαίωμα για ειδικές αποζημιώσεις εξαρτάται από το ζήτημα του αν αυτή έχει δικαίωμα να εισπράξει την αποζημίωση για την απαλλοτρίωση η οποία δεν έλαβε χώρα.

47. Προκειμένου να υποστηρίξει την θέση της τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου όσο και ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απαλλοτρίωση του ακινήτου της διέπεται από τις διατάξεις του άρθρου 11 § 3 του διατάγματος 797/1971 σχετικά με τις απαλλοτριώσεις. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο αυτό και με την σχετική νομολογία (πιο πάνω παράγραφοι 31-34), ο καθ'ού η απαλλοτρίωση έχει το δικαίωμα είτε να επικαλεστεί την αυτοδίκαιη άρση της απαλλοτρίωσης σε περίπτωση μη καταβολής της αποζημίωσης εντός της προθεσμίας που ορίζεται από το Σύνταγμα, είτε να δηλώσει ότι επιθυμεί την διατήρησή της, τόσο ρητώς, με την κατάθεση μιας έγγραφης δήλωσης στο Υπουργείο Οικονομίας όσο και σιωπηρώς, συνεχίζοντας την διαδικασία για την καταβολή της αποζημίωσης. Όθεν, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι εξεδήλωσε την επιθυμία της για την συνέχιση της διαδικασίας της απαλλοτρίωσης και για τον λόγο αυτό κατέθεσε μία δήλωση στο Υπουργείο αυτό και ότι στις 26 Ιουνίου 2005 κατέθεσε ενώπιον του πρωτοδικείου μία αγωγή για την καταβολή της οριστικής αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης η οποία καθορίστηκε από το Εφετείο με την απόφασή του αριθ. 820/2004.

48. Από την πλευρά της, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα ερμηνεύει κατά τρόπο εσφαλμένο τις διατάξεις του διατάγματος 797/1971, οι οποίες έχουν άλλωστε καταργηθεί από τον νέο Κώδικα Απαλλοτριώσεων (νόμος 2882/2001).

49. Προς τούτο, το Δικαστήριο εκτιμά ότι οι αιτιολογίες του Πρωτοδικείου Αθηνών στην απόφασή του αριθ. 1061/2011 έχουν μεγάλη χρησιμότητα για να το

διαφωτίσει ως προς το δίκαιο που έχει εφαρμογή στο ακίνητο της προσφεύγουσας. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το δικαστήριο έκρινε ότι η επίδικη απαλλοτρίωση διεπόταν από τον νέο Κώδικα Απαλλοτριώσεων και ότι οι διατάξεις του διατάγματος 797/1971 ήταν ανενεργές και δεν μπορούσαν πλέον να εφαρμοστούν στις απαλλοτριώσεις οι οποίες πραγματοποιήθηκαν ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων (πιο πάνω παράγραφος 21). Το δικαστήριο σημείωσε ότι οι σχετικές με το επίδικο ακίνητο αποφάσεις είχαν ανακληθεί για τον λόγο ότι η απαλλοτρίωση δεν είχε υλοποιηθεί εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας και θεώρησε ότι ούτε οι προπαρασκευαστικές εργασίες του κώδικα ούτε η εισηγητική έκθεση του νόμου 2882/2001 δεν μνημόνευαν την δυνατότητα της διατήρησης της απαλλοτρίωσης στην βάση της βούλησης του καθ'ού η απαλλοτρίωση όπως προβλεπόταν προηγουμένως (πιο πάνω παράγραφος 22). Το δικαστήριο διαπίστωσε ότι κανένα τεχνικό έργο δεν είχε εκτελεστεί για τους σκοπούς της απαλλοτρίωσης και τούτο για λόγους που είχαν σχέση είτε με την οικονομική αδυναμία του Δημοσίου να καταβάλει την αποζημίωση, είτε διότι η υλοποίηση της απαλλοτρίωσης δεν ήταν πλέον αναγκαία για την διεξαγωγή των Αγώνων. Η σημερινή κατάσταση του ακινήτου της προσφεύγουσας ήταν συνεπώς εκείνη στην οποία αυτό βρισκόταν πριν από την απόφαση της 8 Αυγούστου 2001 (πιο πάνω παράγραφος 23). Το δικαστήριο συνεπέρανε ότι, εμμένοντας στην διατήρηση της απαλλοτρίωσης σε ισχύ, η προσφεύγουσα ζητούσε να της καταβληθεί η αποζημίωση η οποία ορίστηκε εν γνώσει του ότι η απαλλοτρίωση δεν επρόκειτο να υλοποιηθεί ποτέ, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο λόγος για τον οποίο η απαλλοτρίωση είχε χαρακτηριστεί ως επείγουσα (έργα ενόψει των Ολυμπιακών Αγώνων) δεν είχε πλέον αντικείμενο (πιο πάνω παράγραφος 24).

50. Στην από 6 Μαρτίου 2014 έφεσή της κατά της απόφασης αυτής, η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την ορθότητα των αιτιολογιών του Μονομελούς Πρωτοδικείου, επιμένοντας ότι η άρση της απαλλοτρίωσης εκ μέρους του Δημοσίου δεν είχε συνέπεια πάνω στο έννομο συμφέρον της να εισπράξει την ήδη ορισθείσα αποζημίωση της απαλλοτρίωσης.

51. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι τα επιχειρήματα επί των οποίων στηρίζονται οι αιτιάσεις της προσφεύγουσας, ήτοι η υλοποίηση της απαλλοτρίωσης και το δικαίωμά της στην αποζημίωση, αποτελούν ακόμη αντικείμενο εξέτασης εκ μέρους των εθνικών δικαστηρίων και ότι, επομένως, τα εσωτερικά ένδικα μέσα δεν έχουν ακόμη εξαντληθεί.

52. Το συμπέρασμα αυτό απαλλάσσει το Δικαστήριο από το να αποφανθεί επί της ένστασης της απώλειας της ιδιότητας του θύματος εκ μέρους της προσφεύγουσας.

53. Έπεται ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί για μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 31 Μαρτίου 2016.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας Τμήματος

(υπογραφή)

Mirjana Lazarova Trajkovska

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 25 Απριλίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος